

MA: kui praegu kohtad head inimest, kes ges abistama, peetakse teda lihtsalt hulluks

Neljapäev, 28. juuli 2022 ELU

ROHKEM SÜDAMLIKKUST:

„Tundub, et meil on praegu vaja ükskõik, kas naljakat või tõsist, aga igal juhul südamlikkust,“ ütles Sulev Nõmmik aastapäevad enne surma.

SULEV NÕMMIK (11.01.1931 – 28.07.1992)

ÕPPIS: mäetehnikumis, Tallinna koreograafiakoolis, Tallinna kultuurharidusala koolis ning Leningradi teatri-, muusika- ja kinematograafainstituudis.

TÖÖTAS: Estonia teatris valgustaja, balletitantsija, näitleja, näitejuhi ja lavastajana.

Estraadinäitlejana oli tuntum Kärna-Ärni rollis, eeskätt raadiosaates „Tere hommikust, põllumehed!“. Sketše esitas ta algul koos Vello Viisimaaga, seejärel palju aastaid Ervin Abeliga. Mänginud filmides ning lavastanud ülimenukad telemängufilmid „Mehed ei nuta“ (1968), „Noor pensionär“ (1972) ja „Siin me oleme!“ (1979). Kirjutas koos Enn Vetemaaga ka nende filmide stsenaariumid. 1969. aastal lavastas Estonia teatris Ülo Vinteri ja Ülo Raudmäe muusikali „Pipi Pikksukk“, mis püsis repertuaaris 25 aastat.

TUNNUSTUS: Eesti NSV teeneline kunstitegelane (1976), huumoriauhind Meie Mats (1988)
Allikas: Vikipeedia

Voldemar Maask / erakogu

peame tagasi minema teda aita- ma! Meie jaoks oli see pohma- kas inimese loll jutt. Hiljem sel- gus, et umbes sel ajal Sulev su- rigi. Mitte et ma nüüd igasugu endeid usuksin, aga see on fakt. Koju jõudes oli keegi, ma ei mä- letagi, kes, jätnud mulle auto- maatvastajasse teate, et Sulevit enam ei ole.

Mina viisin ta Saaremaale ja mina tõin ta ka Saaremaalt ta- gasi. Estonia teater mingitel se- gastel asjaoludel ei suutnud Su- levile järele minna, kuigi oleks võinud. Estonia oli ju eluaeg te- ma koduteater, tema ainus tea- ter, aga oli suvine aeg, otsusta- jaid ei olnud. Tegutseda tuli kii- resti ja siis ma ütlesingi, et mi- na ta sinna viisin ja mina ta ta- gasi toon. Võtsin RAF-bussi, mil- lega käisime esinemistel, tõst- sin pingid välja ja tõime Sulevi ära. Kahekesi bussijuhiga. Karm sõit oli.“

Päeval, mil Erika Salumäe või- tis oma teise olümpiakulla ja rah- vas juubeldas, maeti Metsakal- mistul Sulev Nõmmikut.

Arne Mikk: „Sulevit teati igal pool Eestimaal. Kui sõitsin Hiiu- maalt Sulevi matustele, siis ku- sagil kesklinna kandis ei märga- nud ma fooris punast tuld ja mi- lits pidas mind kinni. Päev oli masendav niikuinii ja ma ütlesin, et tehke trahv kiiresti ära, ma pean minema Sulev Nõmmi- ku matustele, mul ei ole aega. Miilits, eesti poiss, kostis selle peale: „Vabandage, sõitke eda- si!“

Sellisel hetkel tunnetad, mis tähendab rahva austus. Jah, 61 aastat on ikkagi meeletult vä- he.“

Headusel pole turuhinda

Aastapäevad enne lõplikku äraminemist ütles Nõmmik: „Tundub, et meil on praegu va- ja ükskõik, kas naljakat või tõ- sist, aga igal juhul südamlik- kust. Me elame mingis hüstee- riapalangus, ajal, mis on täis müra, masinamuusikat ja min- git erilist närvilisust. Hull on, et läheme igas vallas, igas žan- ris sinnapoole, et kõik oleks abstraktne ja uudne ja mingil moel väärastunud. Vanad tões kaovad. Kui kaob reaalsustaju, ei ole teatrikunst enam. Me se- game ära mõisted „uus“ ja „mood- ne“. Kui me nõuame uut moodi, võib see ju moodne olla, aga mitte enam uus. Uus oli ta ju- mal teab millal ja kus kohas. Maailm keerab ennast kogu aeg ringi, mis tahes asi tuleb jälle tagasi. Naljaga on samuti. Kõik on kunagi olnud. Kui leiutad mi- dagi ja sul on selle üle hea meel, selgub ikka, et see oli ammu en- ne sind üles leitud. Meie ajal ei sünni ilu patta panna ega ole headusel turuhinda. Meil on ka- vas teha televisioonis üks lugu, näis, kuidas õnnestub. Selle pea- tegelane oleks tõeliselt hea ini- mene. Alles hiljem selgub, et ta on äsja paradisisist tulnud Aadam, kes ei tea midagi sellest, mis maa peal sünnib. Sest kui praegu kohtad head inimest, kes ala- ti naeratab ja on valmis kõiges abistama, peetakse teda lihtsalt hulluks.“

*Sulev Nõmmiku abikaasa

„Viimane tuur, see kurb tuur, oli 1992. aasta suvel, kui kroon oli just tulnud,“ jätkab Valmis. „Esinemised panime paika juba talvel, kui keegi ei teadnud, mis raha suvel maksab, kas kroon või rubla, kui palju pileti eest peaks küsima. Leppisime kokku, et kõik saavad osakud. Nendest tuuri- dest, mis mina koos Suleviga olen teinud, oli see viimane kõige edu- kam. Nagu oleks keegi teadnud, et see jääb viimaseks. Publikut oli metsikult palju. Ilmad olid

ilusad, mis võis olla natuke saa- tuslikki. Töötasime 20 päeva jut- ti, kusjuures laupäeviti-püha- päeviti oli kaks kontserti. Väljas 30 kraadi kuuma, isegi rohkem. Meil oli Saaremaal Leisis päeva- ne esinemine ja ma ütlesin Su- levile, et tee oma lugu natuke lü- hemalt, sest päike paistis otse lagipähe. Leisi asub veel nagu augus, kus tuulgi ei liigu, aga ta ei kärpinud midagi, kõik läks täies pikkuses. Ees oli Kuressaa- re kontsert, tema jaoks siis vii-

mane – nagu nüüd teame. Ene- setunne oli tal kehv, uimane ja ravis ta end pitsi konjaki, kange kohvi ja suitsuga. Lootis, et hak- kab parem.

Etendusel tabas terviserike

Kuressaares rääkis, rääkis oma teksti ja jäi järsku vait. Umbes minut aega oli vait, aga minut vaikust laval võrdub igavikuga. Tuikus. Arvati, et ta on purjus, aga ei, see ei olnud sellest. Pä- rast lõppu keelasin tal rooli is-

tuda ja viisin ta ise koju. Üks kontsert pidi veel Orissaares ole- ma, peale mida meie pidime sõit- ma mandrile ja Nõmmik pidi jää- ma Saaremaale. Läksin talle jä- rele, aga Aili*, kes ju teadis ja tundis Sulevit, ütles, et nüüd on midagi väga valesti. Ta oli pais- tes, kingad ei läinud jalga. Viisi- me ta haiglasse ja rahunesime, et nüüd on Sulev arstide järele- valve all ja kõik saab korda. Te- gime veel raadios juttu, et Nõm- mik on haige, aga kontsert toi-

mub. Anne Paluver ja Paul Poom tuletasid oma vanad sketšid mee- le, rahvas tuli kohale, laulis ja naeris kaasa ja nii me kuidagi- viisi vedasime välja. Osa sõitis viimase laevaga ära, aga mina, Paluver, Poom ja veel keegi jäi- me tuttavate juurde koduõlut jooma, mis mõjus meile jalustra- baval.

Laevale läksime järgmise päe- va lõuna paiku, kui Paul Poom läks, piltlikult öeldes, hulluks. Karjus, et Sulev ootab meid, me